

Bilag 3.

Foranlediget af et af udvalget til ministeren for offentlige arbejder stillet spørgsmål om, hvorvidt det ved en ændring af de gældende bestemmelser om grusning ville være muligt at komme den kørende trafik til hjælp i en periode med glat føre, har ministeren fremsendt følgende redegørelse:

„I § 53 i lov nr. 95 af 29. marts 1957 om bestyrelsen af de offentlige veje er der taget stilling til vejbestyrelsernes pligt til at foretage grusning mod glat føre. I henhold til den nævnte bestemmelse er det vejbestyrelserne, der afgør, på hvilke strækninger og i hvilket omfang der vil være at træffe foranstaltninger mod glat føre på de offentlige vejenes kørebaner.

Bestemmelsen er foreslået af vejlovsudvalget af 1951 i betænkningen om de offentlige veje. I denne betænkning hedder det bl. a., at bestemmelsen på den ene side betyder, at det er vejbestyrelsen, som må foretage afvejelsen af, hvor store økonomiske ofre der kan ydes af hensyn til trafikken på de forskellige veje, men på den anden side tillige, at enhver vejbestyrelse må tage stilling til grusningsforholdene på samtlige de vejstrækninger, den bestyrer.

I betænkningen anføres endvidere, at der i årenes løb flere gange har været rejst stærke krav fra motororganisationernes side om gennemførelse af en almindelig grusningspligt for vejbestyrelserne, men at såvel automobil- og vejudvalget af 1933 som trafikministeriets vejudvalg af 1940 fandt det betænkeligt at pålægge vejbestyrelserne en legal pligt til at foretage grusning under hensyn til, at vejbestyrelserne i så fald i vidt omfang ville blive erstatningspligtige for skade på personer og gods som følge af glat føre.

Vejlovsudvalget af 1951 mente, at gennemførelsen af en almindelig grusningspligt for vejbestyrelserne efterhånden ville medføre, at grusning foretoges i et omfang, der økonomisk ikke stod i forhold til de ved grusningen indvundne fordele for færdslen, og som i øvrigt kunne medføre et grusforbrug af en størrelsesorden, som i hvert fald i visse områder måtte vække betænkelighed. Det måtte efter vejlovsudvalgets opfattelse anses for påkrævet, at vejbestyrelsernes pligt på dette vigtige område blev fastlagt af lovgivningsmagten og ikke af domstolene, som ganske vist endnu ikke havde pålagt nogen vejbestyrelse ansvar for manglende grusning, men som tilsyneladende var på vej til at statuere en egentlig grusningspligt for kommunerne.

Foruden den nu gennemførte bestemmelse i vejbestyrelseslovens § 53 om grusning m. m. foreslog vejlovsudvalget, at det i loven blev fastslået, at ministeren for offentlige arbejder kunne udfærdige vejledende regler om grusningens omfang, således at de enkelte vejbestyrelser kunne anlægge til en vis grad ensartede synspunkter på behovet for foranstaltninger mod glat føre, foranstaltningernes tekniske og praktiske udførelse samt deres nytte i forhold til udgifterne og den pågældende trafikks størrelse.

Denne bestemmelse blev også optaget i det af ministeren for offentlige arbejder fremsatte lovforslag til vejbestyrelsesloven, men blev slettet under lovforslagets behandling i folketinget, da folketingsudvalget ikke ønskede, at sådanne vejledende regler skulle kunne opfattes som retsregler.

Med hensyn til refusionen af kommunernes udgifter til grusning gælder efter forslaget til lov om tilskud til de offentlige